

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200564
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:1020200564.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: U. Z., narodený XX. U. XXXX, bytom v V., R. Č.. Xd, právne zast.: JUDr. Radkou Paulínyovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Kocel'ova č. 17, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Odbor peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností, so sídlom v Bratislave, Špitálska č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 05. marca 2020, č. spisu UPS/US1/SSVOPPKPC2/SOC/2020/3787-4/LD, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2020, č.k. 7Sa/30/2020-80, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a.

Žalobca m á n á r o k na náhradu trov kasačného konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 24. novembra 2020, č.k. 7Sa/30/2020-80 podľa § 191 ods. 1 písm. c/ Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z 05. marca 2020, č. spisu UPS/US1/SSVOPPKPC2/SOC/2020/3787-4/LD v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 03. decembra 2019, Číslo: BA4/RPPNKŤZP/SOC/2019/112532-11 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný predmetným napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 03. decembra 2019, ktorým tento podľa § 34 ods. 10, ods. 14 a § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z.z.“) uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla poskytnutého mu na základe rozhodnutia z 18. júna 2018, číslo BA4/RPPNKŤZP/SOC/2018/135297-8 v sume 8.298,48 eur, najneskôr do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intencích ustanovení § 1 ods. 1,2, § 2 ods. 1,2, § 34 ods. 1, ods. 10, ods. 14, ods. 15, ods. 17, § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd mal preukázané, že žalobcovi bol rozhodnutím z 18. júna 2018, č. BA4/RPPNKŤZP/SOC/2018/135297-8 priznaný peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla

s automatickou prevodovkou vo výške 8.298,48 eur. Následne dňa 03. septembra 2018 bola zo strany žalobcu doložená faktúra na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou, vyhotovená dodávateľom Todos Bratislava s.r.o., Bratislava a osvedčenie o evidencii osobného motorového vozidla s tým, že ako vlastník osobného motorového vozidla bola uvedená obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o., Bratislava a žalobca bol uvedený ako držiteľ vozidla. Na základe uvedeného potom prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 03. decembra 2019, č. BA4/RPPNKŤZP/SOC/2019/112532-11 uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla vo výške 8.298,48 eur do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti daného rozhodnutia. Tiež mal preukázať, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom/kupujúcim a obchodnou spoločnosťou VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. ako veriteľom/predávajúcim, zastúpeným spoločnosťou Todos Bratislava s.r.o. ako finančným agentom bola uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX s tým, že predmetom financovania bolo motorové vozidlo značky ŠKODA Karoq s výškou spotrebiteľského úveru 17.134,19 eur. V zmysle predmetnej zmluvy veriteľ poskytol spotrebiteľovi spotrebiteľský úver vo forme odložených splátok kúpnej ceny, ktorú sa tento zaviazal uhradiť. Zmluvné strany sa dohodli, že vlastnícke právo k predmetu financovania prejde na kupujúceho až po úplnom zaplatení kúpnej ceny. Tejto skutočnosti zodpovedali aj údaje v osvedčení o evidencii osobného motorového vozidla v časti vlastník, keď ako vlastník osobného motorového vozidla bola uvedená obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. a ako držiteľ žalobca.

4. V tomto smere krajský súd ďalej uviedol, že orgán verejnej správy absolútne opomenul účel inštitútu vrátenia peňažného príspevku, ako aj vyhodnotenie taxatívnych dôvodov, pre ktoré je možné k jeho vráteniu pristúpiť. Bolo nutné prihliadnúť v tomto prípade aj na samotné správanie žalobcu, ktoré nevykazovalo žiadne znaky nedobromyseľného konania voči správnomu orgánu a ktoré by bolo možné sankcionovať vo forme uloženia povinnosti vrátiť peňažný príspevok. Žalobca s orgánmi verejnej správy riadne komunikoval, poskytol im potrebnú súčinnosť. V zákonom stanovenej lehote predložil všetky potrebné listiny preukazujúce účel a spôsob použitia poskytnutého peňažného príspevku. Celú sumu poskytnutého príspevku žalobca použil na úhradu časti ceny osobného motorového vozidla. Je evidentné, že konanie žalobcu smerovalo výlučne k dofinancovaniu osobného motorového vozidla, čo v konečnom dôsledku vyplýva z príslušnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá navyše bola zo strany veriteľa (VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o.) vopred pripravená s tým, že žalobca nemal možnosť podstatne ovplyvniť jej obsah; mohol ju ako celok len prijať (vrátane ustanovenia o výhrade vlastníckeho práva), alebo odmietnuť, čím by sa v ďalšom období mohol vystaviť hrozbe uplynutia lehoty na kúpu osobného motorového vozidla podľa § 34 ods. 10 zákona č. 447/2008 Z.z. K výhrade vlastníckeho práva v prospech obchodnej spoločnosti VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o. krajský súd uviedol, že podľa § 34 ods. 15 zákona č. 447/2008 Z.z. fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je povinná vrátiť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla alebo jeho pomernú časť, ak predá alebo daruje osobné motorové vozidlo, alebo bola povinná vrátiť osobné motorové vozidlo subjektu, ktorý jej poskytol úver na kúpu osobného motorového vozidla pred uplynutím siedmich rokov od poskytnutia tohto peňažného príspevku. Zabezpečovacia výhrada vlastníckeho práva na predmet kúpy čo do funkcie, ktorý plní, ako aj čo do správania žalobcu, majúceho snahu o dofinancovanie osobného motorového vozidla pod pojem „predaj“, tak ako to zákonodarca predpokladá v menovanom ustanovení § 34 ods. 15 zákona č. 447/2008 Z.z. nespadá.

5. Vzhľadom na uvedené krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

6. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

II.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

9. Konkrétne uvádzal, že podkladom pre vydanie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného boli listinné dôkazy - zmluva o spotrebiteľskom úvere, technický preukaz vozidla a faktúra zo 17. augusta 2018. V správnom konaní bolo preukázané, že žalobca zakúpil osobné motorové vozidlo, na kúpu ktorého mu bol poskytnutý peňažný príspevok, na základe spotrebiteľského úveru vo výške 17.134,19 eur. Žalobca dňa 17. augusta 2018 uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. s tým, že zmluvné strany sa dohodli, že vlastnícke právo k predmetu financovania prejde na kupujúceho až po úplnom zaplatení kúpnej ceny, respektíve všetkých jej splátok. Z informácie, ktorá bola prílohou predmetnej zmluvy vyplývalo, že na dopravnom inšpektoráte bude vozidlo prihlásené tak, že vlastníkom vozidla bude obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. Ďalej žalovaný poukázal na znenie § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z., podľa ktorého, ak fyzická osoba kúpi osobné motorové vozidlo na základe úveru, je povinná do troch (respektíve šiestich) mesiacov od poskytnutia peňažného príspevku nadobudnúť vlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu zaplatením časti ceny, ktorá sa rovná minimálne výške úradom poskytnutého peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla. Žalobca jednu časť podmienky nesplnil, nakoľko vlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu nenadobudol. Krajský súd navyše poukázal na § 34 ods. 15 zákona č. 447/2008 Z.z., podľa ktorého správne orgány nerozhodovali. S odkazom na § 123 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním, žalovaný tiež uviedol, že žalobca nebol vlastníkom osobného motorového vozidla, a preto s ním nemohol nakladať. V prípade, ak by nedodržel splátkový kalendár, osobné motorové vozidlo mu mohlo byť vlastníkom odobraté. Zakúpením veci kupujúci nadobudne k predmetu kúpy vlastníctvo, ak by žalobca osobné motorové vozidlo kúpil na základe kúpnej zmluvy, bol by v technickom preukaze vozidla zapísaný ako jeho vlastník a aj jeho držiteľ. Vlastník vozidla je jeho majiteľom, jemu vozidlo patrí, má k nemu vlastnícky vzťah, iba vlastník môže auto predávať, zakladať a pod.

10. Žalovaný v závere uviedol, že štátny orgán môže konať iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, nemôže prihliadať na dobromyseľnosť konania fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ani nemôže zohľadniť dôvody osobitného zreteľa. V zákone č. 447/2008 Z.z. sa nenachádza ustanovenie, ktorým by bolo možné udeliť výnimku z podmienok uvedených v zákone a tým odstrániť tvrdosť zákona. Štátne orgány sú povinné dbať na účelné vynakladanie finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu. Žalobca podpísal zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrovoľne a nie je možné sa stotožniť s tvrdením súdu, že nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, pretože bola vopred pripravená. Ustanovenia zákona č. 447/2008 Z.z. sú jednoznačné, bez možnosti použitia voľnej úvahy zo strany správnych orgánov. V predmetnom zákone sú nastavené podmienky na poskytnutie jednotlivých peňažných príspevkov, ktoré sú poskytované adresne a nie je možné akceptovať, že vec, na ktorú bol príspevok poskytnutý, nepatrí do vlastníctva fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím.

11. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

12. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril podaním z 22. decembra 2020.

13. V plnom rozsahu sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu a závermi z neho plynúcimi s tým, že z obsahu uzavretej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o kúpnu zmluvu podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, žalobca celú sumu poskytnutého peňažného príspevku použil na úhradu časti ceny osobného motorového vozidla, toto kúpil v lehote troch mesiacov a riadne si splnil svoju povinnosť podľa § 34 ods. 10 zákona č. 447/2008 Z.z. Žalovaný sa nesprávne odvolával na § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z., ktorý sa vzťahuje na zmluvy o úvere, pričom v predmetnej veci zmluva o úvere uzavretá nebola. Žalobca nebol povinný v lehote troch mesiacov od poskytnutia peňažného príspevku nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu, ale bol povinný v uvedenej lehote motorové vozidlo kúpiť, keďže Občiansky zákonník výslovne umožňuje uzavrieť kúpnu zmluvu s výhradou vlastníctva. Skutočnosť, že uzavretá zmluva túto výhradu vlastníctva obsahovala, nemôže znamenať, že jej uzavretím došlo k porušeniu povinnosti žalobcu kúpiť predmetné motorové vozidlo. Zabezpečovacia výhrada vlastníckeho práva na predmet kúpy čo do funkcie, ktorý plní, ako aj čo do správania žalobcu, ktorý dofinancoval kúpnu cenu motorového vozidla v lehote dohodnutej v mesiaci október 2020 svedčí o jeho dobromyseľnosti doplatiť kúpnu cenu v lehote dohodnutej v uzavretej zmluve.

14. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil (po správnom kasačnej sťažnosti žalovaného ako nedôvodnú zamietol; pozn. súdu).

IV.

15. Vyjadrenie žalobcu bolo zaslané žalovanému dňa 11. januára 2021.

V.

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1,2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

17. Podľa § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021.

18. Podľa § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

19. Z vyššie citovaného odseku 2 vyplýva, že zákonodarca upravil prechod výkonu súdnictva z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd, a teda najvyšší správny súd prebral z najvyššieho súdu všetky „živé“ veci v agende správneho súdnictva, ktoré následne aj dokončí.

20. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

24. Podľa § 199 ods. 1 písm. d/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny.

25. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z 05. marca 2020, č. spisu UPS/US1/SSVOPPKPC2/SOC/2020/3787-4/LD v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 03. decembra 2019, Číslo: BA4/RPPNKŤZP/SOC/2019/112532-11 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný predmetným napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 03. decembra 2019, ktorým tento podľa § 34 ods. 10, ods. 14 a § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z. uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla poskytnutého mu podľa rozhodnutia z 18. júna 2018, číslo BA4/RPPNKŤZP/SOC/2018/135297-8 v sume 8.298,48 eur, najneskôr do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

26. Zákon č. 447/2008 Z.z. upravuje právne vzťahy pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, právne vzťahy pri vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom (ďalej len "preukaz"), parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím (ďalej len "parkovací preukaz") a právne vzťahy na účely posudzovania potreby osobitnej starostlivosti poskytovanej podľa osobitného predpisu. 1) (§ 1 ods. 1)

27. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, možno poskytnúť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla.

28. Podľa § 34 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z., peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla možno poskytnúť na základe dokladu o cene osobného motorového vozidla alebo na základe dokladu o kúpe osobného motorového vozidla vyhotoveného osobou, ktorej predmetom činnosti je výroba, predaj, distribúcia, sprostredkovanie predaja alebo úprava osobných motorových vozidiel.

29. Podľa § 34 ods. 10 zákona č. 447/2008 Z.z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je povinná kúpiť osobné motorové vozidlo do troch mesiacov od poskytnutia peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla, najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa poskytnutia tohto peňažného príspevku, ak osobné motorové vozidlo nemožno kúpiť alebo upraviť z dôvodov na strane osoby, ktorej predmetom činnosti je výroba, predaj, distribúcia, sprostredkovanie predaja alebo úprava osobných motorových vozidiel.

30. Podľa § 34 ods. 14 zákona č. 447/2008 Z.z., ak fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorej bol poskytnutý peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla, nesplní záväzok uvedený v odsekoch 10 a 12, je povinná vrátiť tento peňažný príspevok.

31. Podľa § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z., peňažný príspevok na kúpu pomôcky, peňažný príspevok na kúpu zdvíhacieho zariadenia a peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla možno poskytnúť aj na základe úveru, ak fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím v lehote ustanovenej v § 27 ods. 1, § 33 ods. 8 a § 34 ods. 10 nadobudne vlastníctvo k pomôcke, zdvíhaciemu zariadeniu a osobnému motorovému vozidlu zaplatením časti ceny, ktorá sa rovná minimálne výške poskytnutého peňažného príspevku na kúpu pomôcky, peňažného príspevku na kúpu zdvíhacieho zariadenia a peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla. Na účely poskytnutia peňažného príspevku podľa prvej vety sa za cenu pomôcky, zdvíhacieho zariadenia a osobného motorového vozidla považuje cena uvedená v zmluve o úvere. Táto cena sa zohľadňuje na účely peňažného príspevku na kúpu pomôcky a peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla najviac v sumách ustanovených týmto zákonom.

32. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., na konanie vo veciach kompenzácie, na konanie o preukaze a na konanie o parkovacom preukaze sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 50) s odchýlkami uvedenými v odseku 2, ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 3 ods. 2 veta druhá zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“), účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

34. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu, ako aj relevantnej časti administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že
- žalobca žiadosťou zo 07. februára 2018 na predpísanom tlačive požiadal o poskytnutie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou,
- prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 18. júna 2018 vydaným pod číslom BA4/RPPNKĹZP/SOC/2018/135297-8 vyhovel žiadosti žalobcu a priznal mu peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou vo výške 8.298,48 eur,

- následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 03. decembra 2019, Číslo: BA4/RPPNKŤZP/SOC/2019/112532-11 uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla poskytnutého mu podľa rozhodnutia z 18. júna 2018, číslo BA4/RPPNKŤZP/SOC/2018/135297-8 v sume 8.298,48 eur, najneskôr do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia [dôvod, pre ktorý prvostupňový správny orgán pristúpil k vydaniu predmetného rozhodnutia spočíval v zistení, že žalobca dňa 02. septembra 2018 predložil faktúru a kópiu technického preukazu vyhotoveného dodávateľom TODOS Bratislava s.r.o., pričom na predloženej kópii technického preukazu bola ako vlastník osobného motorového vozidla uvedená obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. a žalobca bol v technickom preukaze zapísaný ako držiteľ vozidla, čím nebola splnená podmienka v zmysle § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z.],

- na odvolanie žalobcu žalovaný ako druhostupňový správny orgán rozhodnutím z 05. marca 2020, č. spisu UPS/US1/SSVOPKPC2/SOC/2020/3787-4/LD zamietol odvolanie žalobcu a prvostupňové správne rozhodnutie z 03. decembra 2019 potvrdil s tým, že so záverom, ku ktorému dospel prvostupňový správny orgán, sa plne stotožnil.

35. Najvyšší správny súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu dospel k záveru o neopodstatnenosti dôvodov uvádzaných žalovaným v kasačnej sťažnosti.

36. Peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla možno poskytnúť fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Zároveň platí, že peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla možno poskytnúť na základe dokladu o cene osobného motorového vozidla alebo na základe dokladu o kúpe osobného motorového vozidla vyhotoveného osobou, ktorej predmetom činnosti je výroba, predaj, distribúcia, sprostredkovanie predaja alebo úprava osobných motorových vozidiel. Žalobca dňa 03. septembra 2018 doložil faktúru vystavenú dňa 17. augusta 2018 pod číslom O., predmetom ktorej bola fakturácia nového automobilu v celkovej sume 25.700,- eur; rovnako doložil osvedčenie o evidencii vozidla vystavené dňa 24. augusta 2018, z ktorého vyplývalo, že vlastníkom predmetného motorového vozidla je obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. a jeho držiteľom žalobca. Najvyšší správny súd mal tiež preukázané, že žalobca kúpu predmetného vozidla zabezpečil jednak prostredníctvom priznaného peňažného príspevku v sume 8.298,48 eur a zostávajúcu časť prostredníctvom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 17. augusta 2018, číslo XXXXXXXX. Výška spotrebiteľského úveru bola určená na sumu 17.134,19 eur, doba splácania dohodnutá na 72 mesiacov (posledná splátka sa mala uskutočniť dňa 17. augusta 2024). Zároveň z predmetnej zmluvy bolo zistené, že vlastnícke právo k predmetu financovania (osobné motorové vozidlo) malo prejsť na kupujúceho až po úplnom zaplatení kúpnej ceny, respektíve všetkých jej splátok vrátane príslušenstva. Z uvedeného je teda zrejmé, že medzi účastníkmi daného zmluvného vzťahu bola dojednaná výhrada vlastníckeho práva. Najvyšší správny súd ďalej uvádza, že peňažné príspevky sa vyplácajú v prípade splnenia všetkých zákonných podmienok jednotlivým oprávneným osobám zo štátneho rozpočtu. To má zároveň za následok, že príslušný štátny orgán, ktorému je zverená právomoc rozhodovať o priznaní peňažných príspevkov podľa zákona č. 447/2008 Z.z. (t.j. úrad práce, sociálnych vecí a rodiny), má zákonom zverenú právomoc rozhodnúť aj o jeho odňatí, zvýšení, znížení, o zániku nároku na jeho výplatu. Rovnako má príslušný správny orgán, za splnenia zákonných podmienok, povinnosť rozhodnúť aj o uložení povinnosti vrátiť peňažný príspevok. Vo vzťahu k peňažnému príspevku na kúpu osobného motorového vozidla správny orgán rozhodne o vrátení peňažného príspevku primárne, ak

- fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nekúpi osobné motorové vozidlo do troch mesiacov od poskytnutia peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla, najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa poskytnutia tohto peňažného príspevku, ak osobné motorové vozidlo nemožno kúpiť alebo upraviť z dôvodov na strane osoby, ktorej predmetom činnosti je výroba, predaj, distribúcia, sprostredkovanie predaja alebo úprava osobných motorových vozidiel,

- fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím predá alebo daruje osobné motorové vozidlo alebo bola povinná vrátiť osobné motorové vozidlo subjektu, ktorý jej poskytol úver na kúpu osobného motorového vozidla pred uplynutím siedmich rokov od poskytnutia tohto peňažného príspevku,

- sa osobné motorové vozidlo, na ktorého kúpu sa poskytol tento peňažný príspevok, nevyužíva na individuálnu prepravu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím.

37. Z uvedeného je potom zrejmé, že inštitút uloženia povinnosti spočívajúcej vo vrátení peňažného príspevku má charakter „sankčný“, čo znamená, že sa uplatní v prípade, ak dôjde zo strany poberateľa peňažného príspevku buď k porušeniu povinností, alebo k zneužitiu práv.

38. V predmetnej veci dôvod, pre ktorý správne orgány pristúpili k vydaniu rozhodnutia o uložení povinnosti vrátiť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla spočíval v zistení, že podľa predloženej kópie technického preukazu bola ako vlastníka osobného motorového vozidla uvedená obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. a žalobca bol v technickom preukaze zapísaný iba ako držiteľ vozidla, čo bolo v rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 41 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z., v zmysle ktorého v spojení s § 34 ods. 10 zákona č. 447/2008 Z.z. peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla možno poskytnúť aj na základe úveru, ak fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nadobudne vlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu v lehote troch (respektíve šiestich) mesiacov odo dňa poskytnutia tohto peňažného príspevku.

39. V tomto smere najvyšší správny súd uvádza, že podľa článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Základom interpretácie a aplikácie článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok. V tejto súvislosti najvyšší správny súd dopĺňa, že orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú teda pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, avšak s tým, že viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Predmetné ustanovenie nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 341/07). Ústavný súd Slovenskej republiky princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 7/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 365; zhodne I. ÚS44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 382). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz na to, že v súlade s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, respektíve proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04). Ďalej z článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje.

40. Možno tiež v tejto súvislosti poukázať na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 08. decembra 2010, sp. zn. I. ÚS 306/2010, podľa ktorého cit.: „ (...) Orgánom verejnej moci a predovšetkým súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.“ (v obdobnom zmysle pozri tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31. augusta 2017, sp. zn. I. ÚS 155/2017). Obdobne aj Ústavný súd Českej republiky v náleze zo 07. marca 2012, sp. zn. I. ÚS 1826/11, uzavrel, že cit.: „ (...) obecný súd není

absolutne väzan doslovným znéním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem, i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad.“ Podľa nálezU Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 341/07 cit.: „Súd však nie je doslovným znéním zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. Rovnako za zmienku stojí nález Ústavného súdu Českej republiky z 02. novembra 2009, sp. zn. II. ÚS 2048/09, podľa ktorého cit.: „ (...) Na právni normy je nutno klásť také požiadavky obsahové, neboť v materiálním právním státě založeném na myšlence spravedlnosti představují základní práva korektiv jak obsahu právních norem, tak i jejich interpretace a aplikace. Proto je úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu, a není-li to možné, rozhodnout v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, resp. dle obecného přirozenoprávního principu.“ Rovnako možno odkázať na závery plynúce z nálezU Ústavného súdu Českej republiky z 21. januára 1999, sp. zn. III. ÚS 257/98, podľa ktorého cit.: „ (...) Jednou z funkcí Ústavy, zvláště ústavní úpravy základních práv a svobod, je její "prozařování" celým právním řádem. Smysl Ústavy spočívá nejen v úpravě základních práv a svobod, jakož i institucionálního mechanismu a procesu utváření legitimních rozhodnutí státu (resp. orgánů veřejné moci), nejen v přímé závaznosti Ústavy a v jejím postavení bezprostředního pramene práva, nýbrž i v nezbytnosti státních orgánů, resp. orgánů veřejné moci, interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod.“

41. V predmetnej veci bolo preukázané, že žalobca splnil všetky zákonné podmienky pre priznanie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla, predmetný peňažný príspevok mu bol vyplatený. Žalobca následne na základe rozhodnutia, ktorým mu bol priznaný príslušný peňažný príspevok, dňa 03. septembra 2018 doložil faktúru vystavenú dňa 17. augusta 2018 pod číslom O., predmetom ktorej bola fakturácia nového automobilu v celkovej sume 25.700,- eur; rovnako doložil osvedčenie o evidencii vozidla vystavené dňa 24. augusta 2018, z ktorého vyplývalo, že vlastníkom predmetného motorového vozidla je obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. a jeho držiteľom žalobca. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobca nesplnil podmienku plynúcu z vyššie citovaného ustanovenia § 41 ods. 6 v spojení s § 34 ods. 10 zákona č. 447/2008 Z.z., nakoľko nenadobudol vlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu v lehote troch (respektíve šiestich) mesiacov od jeho poskytnutia. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu však prvostupňový správny orgán pochybil, keď jasným a dostatočne určitým spôsobom buď osobitne, alebo v rozhodnutí, ktorým bol žalobcovi priznaný príslušný peňažný príspevok žalobcu nepoučil a neusmernil (aj vzhľadom na charakter samotného konania, status žalobcu, ako aj závažné následky s tým spojené) o tom, akým spôsobom je potrebné dojednať zmluvné podmienky v príslušnej úverovej zmluve, pokiaľ sa žiadateľ o peňažný príspevok z dôvodu nedostatku vlastných finančných zdrojov, rozhodol dofinancovať časť kúpnej ceny osobného motorového vozidla prostredníctvom práve takéhoto zmluvného typu. Z obsahu administratívneho spisu táto skutočnosť nevyplýva. Navyše žalobca už 03. septembra 2018 prvostupňovému správnenmu orgánu predložil príslušnú faktúru, ako aj fotokópiu osvedčenia o evidencii vozidla vystaveného dňa 24. augusta 2018, pričom správny orgán najskôr v tento deň mal vedomosť o tom, že vlastníkom predmetného motorového vozidla je obchodná spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o. a jeho držiteľom žalobca. Rozhodnutie o uložení povinnosti vrátiť príslušný peňažný príspevok prvostupňový správny orgán vydal skoro po jednom roku a troch mesiacoch. V tejto súvislosti najvyšší správny súd odkazuje na vyššie citované ustanovenie § 3 ods. 2 veta druhá Správneho poriadku (v spojení s § 53 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z.), z ktorého vyplýva povinnosť pre správne orgány poskytovať účastníkom konania (a tiež zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka) pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Z uvedeného ustanovenia teda vyplýva asistenčná a poučovacia povinnosť správnych orgánov vo vzťahu k určeným subjektom. Asistenčná povinnosť správneho orgánu spočíva v tom, že správny orgán má v prípade potreby účastníka konania nielen napríklad na nedostatky určitého podania upozorniť, ale tieto nedostatky mu má pomôcť aj odstrániť. Na druhej strane, poučovacia povinnosť realizovaná zo strany správneho orgánu je vo svojej podstate akousi zákonnou modifikáciou zásady, že neznalosť zákona

neospravedlňuje, a aj nástrojom na zefektívnenie správneho konania a minimalizáciu negatívnych dopadov z pohľadu účastníka konania, prípadne odstraňovanie následkov tvrdosti zákona (POTASCH, P. - HAŠANOVÁ, J. Správny poriadok : komentár. - 1. vyd. - Praha : C.H. Beck, 2012, 12 s., ISBN 978-80-7400-422-3).

42. Pokiaľ žalovaný poukazoval na § 123 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je vlastník v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním, najvyšší správny súd uvádza, že v prípadoch, v ktorých je poskytnutý peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla, je vlastnícke právo fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do značnej miery obmedzené, najmä čo do dispozičného oprávnenia nakladať s predmetom kúpy. Fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorej bol poskytnutý peňažný príspevok, nemôže osobné motorové vozidlo predať, ani ho darovať, a to pred uplynutím siedmich rokov od poskytnutia tohto peňažného príspevku. V opačnom prípade zo strany správneho orgánu hrozí žalobcovi „sankcia“ v podobe uloženia povinnosti vrátiť peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla alebo jeho pomernú časť (§ 34 ods. 15 zákona č. 447/2008 Z.z.).

43. K odkazu žalovaného na striktné ponímaný článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, najvyšší správny súd uvádza, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na konkrétnych skutkových okolnostiach a zisteniach. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť častokrát atypické, čo však nemôže všeobecné súdy zbaviť povinnosti urobiť všetko pre to, aby každá prejednáváná vec mohla byť vyriešená - cez prizmu idey materiálneho chápania právneho štátu - t.j. spravodlivo. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle menovaného článku 2 ods. 2 totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie článku 2 ods. 2 nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 341/07), „Přílišný formalismus při výkladu právních norem vedoucí k extrémně nespravedlivému závěru pak znamená porušení základních práv“ (nález Ústavného súdu Českej republiky z 21. októbra 2008, sp. zn. IV. ÚS 1735/07).

44. Vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku krajského súdu, ktorý odhliadnuc od toho, že do svojho rozsudku doslovne prevzal odôvodnenie z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2019, sp. zn. 7Sžsk/13/2018 (a bez toho, aby to patričným spôsobom uviedol) aj v časti, ktorá nekorešponduje s tu prejednanou vecou, nakoľko v predmetnej veci sa ustanovenie § 34 ods. 15 zákona č. 447/2008 Z.z. neaplikovalo, najvyšší správny súd uvádza, že rozhodnutie krajského súdu je čo do výroku vecne správne.

45. Vo svetle vyššie uvedených východísk najvyšší správny súd aj s prihliadnutím na okolnosti týkajúce sa prípadu žalobcu dospel k záveru, že pokiaľ by si osvojil žalobou napadnuté rozhodnutie a dôvody, na ktorých bolo založené, rozhodol by v príkrom rozpore s princípom spravodlivosti ako materiálnym princípom právneho štátu.

46. V závere najvyšší správny súd uvádza, že prvostupňový správny orgán výlučne na účely tejto konkrétnej prejednávanej veci aj vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, poskytne žalobcovi primeranú lehotu na to, aby si tento svoje zmluvné záväzky vrátane zmluvných dojednaní, najmä vo vzťahu k výhrade vlastníckeho práva upravil, respektíve dojednal tak, aby ich zosúladiť so stavom zodpovedajúcim zákonu. Ešte predtým však správny orgán overí, či sa žalobca už v súčasnej dobe nestal vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko do súdneho spisu založená fotokópia Osvedčenia o evidencii vozidla evidovaná pod číslom Y. naznačuje, že sa tak stalo. Zároveň najvyšší správny súd zdôrazňuje, že do budúca, sú správne orgány povinné striktné dodržiavať poučovaciu povinnosť, aby fyzické osoby požívajúce status zdravotne ťažko postihnutých osôb len pre neznalosť právnej úpravy neutrpeli ujmu, ktorú možno bez akýchkoľvek pochybností v súvislosti s charakterom rozhodnutia o uložení povinnosti vrátiť peňažný príspevok považovať za viac ako citeľnú, a to nielen v oblasti majetkovej (pozri § 1 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z.).

47. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalovaného uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keďže tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť

napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

48. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd v súlade s § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, nakoľko žalobca bol v kasačnom konaní plne úspešný.

49. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.